

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Amelyben Ekler Ágostra

EMLÉKEZÜNK

(REGÉNYRÉSZLET)

Aki emlékezik: Antal Arnold (44): kisteherautót vezető sofőr, Ekler Ágost halálra gázolója. A baleset után átképezik villamosvezetőnek. Egyszerű lélek, egyszerű ember, egyszerű nyelv. Szavajárása: „Értem?”, szóviccek után.

Kiszáll a teherautóból, amelynek szélvédője mögött egy kis bádogtáblán beceneve, a „Madászvellény & Musztalék” olvasható

(Állókép: kisteher első ablaka – háttérben lenyűgöző alföldi táj –, melyre közepen, az ablaktörlő helyén, fentről egy közepes méretű kacskaringó lóg rá)

Fuvarozó vagyok, szállítok, kisteherrel. De mondhatnám azt is, hogy kishaszonnal. Kis haszonnal, értem? Kedvenc márkám a főcvágen. Én úgy megyek, ahogy az útviszonyok engedik; esetleg 10–20 kilométer per órával gyorsabban. Ha kell, kacskázok, ha kell, ringózok. De amikor szállítok, azt ajánlom: senki se álljon az utamba. Főleg ne a faszával a kezében, ugye.

Mert mi történt ebben az esetben is. Megyek, mint szokok, viszem a visszárut. Én érzelmes ember vagyok, mondtam? Érzelmes, meg néha furcsa gondolatok hordozója. Mert furcsa gondolatok támadnak a fejemben olykor, a kisteherben. Filozófias gondolatok, de nagyon, mondhatom bátran. Például a múltkor is az jutott eszembe, hogy milyen mocskok egy korban élünk. Igen, igen, csak úgy jött ez a gondolat. Bevillant, kész voltam. Szóval hogy milyen korban is élünk. Csúf, szomorú, rosszkedvű korban. Az emberek szoronganak. Már gyermekkorban is. Sőt, már csecsemőkorban. Ők a csecsemők, értem? Bizony. S akkor csak így jön egy ilyen. Na? De más is eszembe jut. Van ugyanis egy személygépjárművem. Suzuki, magyar, nagyon szeretem. A múltkor is mi történik? Beviszem a benzinkúthoz, mosatni. Már ahogy kell. Veszek zsetont, extra mosatás, mondom, tisztuljon az alváza is, egyszer élünk, Dönci, mert Döncinek hívom. Beállok, de nem szállok ki, mert nem szeretem, ha a gőzborotvás fiú körülötte pizsmog, és én közben nem vagyok benne. Az én kocsim, az én házam. Na. Lemegy a mosás, ülök, nézek. Aztán jön a szárítógép: hatalmas móka. És amikor a szárítógép elkezdte a víz-

cseppeket szanaszét kergetni a szélvédőn, egyből bevillant. Mi? Ez: a vízcseppek, tessék, hogy felszakadoznak. Meg apró-cseprőkre hullnak szét, értem? Futnak az üveg széle felé. Hát ez pont olyan, mint a spermák rajzása, mondom magamnak. Még a homlokomra is csapok. Arnikám, haljak meg, ha ez nem pont olyan, mint a spermák rajzása! Minden az ember, mondom, minden az ember! Érti, veszi, fogja? Figyelje csak meg legközelebb.

Szóval gyakran tele vagyok ilyen gondolatokkal. Jár az agyam, mint a motolla. Meg a kereplő. Űl az ember a kisteherben, és töprenkedik. Viszem tehát a visszárut, s jól el vagyok merülve az ilyen gondolatokban. Eszembe jut egy remek szóvicc, aszongya. Mi az, amikor a fonóban az asszonyok szóvicceket faragnak orsóporgetés közben? Na mi. Hát szóvicc, mondom magamnak, kuncogok. Tessék, a saját kedvenc szórakozásomat tettem szóviccem témájává. Micsoda pánk gesztus, örvendezek.

Aztán meglátok az úton egy kutyát. Én, kérem tisztelettel, nagy állatbarát vagyok. Éntőlem az ember meg is dögölhet, de az állatot azt ne! Azt ne bántsák! Mert az ugye nem tud visszaütni, az ember meg tud. Ennyi. Slussz. Szóval látom a kutyát, a látvány megráz. Az úton fekszik az állat, a szembejövő sávon. Szemmel látható, hogy elcsapták. Könnyen megismerem az ilyent. De még nem dögölt meg, még él. Csak a két hátsó lábát, meg a vékonyát csapták el ugyanis. Követ? Jó. Az első két láb még működik. A fej működik. Az állat gondolkozik. Az állat okos, látom. Hátsó fél teljesen béna, nem mozog. Egy íves kanyar előtt történik a szcéna, gyorsan megyek, éppen csak felmérem a helyzetet. Szegény állat próbál felállni, de nem tud, mert ugye hátul béna, értem? Próbál lemászni az úttestről, mert sejti, hogy a következő elsuhanó kocsí végez vele. Kanyarban van, meg minden a faszom, még ha a sofőr észreveszi is: késő. Vége. Nem fog tudni megállni, hogy kikerülje az állatot.

Szánalom önt el, miközben elsuhanok mellette, és látom, hogyan próbálja magát vonszolni. Gondolom, álljak meg, állj meg Arni, mondom. De aztán nem állok meg, sietek, délre Isaszegen kell lenni, mindjárt dél. Beveszem a kanyart, ügyesen, látom, jön szembe egy piros Toyota. IHT-578. Na, gondolom, ez fogja elcsapni. Villantok a sofőrnek, hogy vigyázzon, de nem veszi észre; olvas ez, vagy mi? Borzalom, rándulok meg. Arni, szedd össze magad, kiáltom. De hát mindjárt elcsapják a kutyát, kiáltja egy másik Arni. Már késő, mondom magamnak – és ennek a másik Arninak. De nem megy ki a fejemből a kutya pofája. Még most is magam előtt látom a szemét: tisztára könyörgés volt benne. Sokáig kísérti az embert az ilyesmi, tiszta? Ezen töprengek, kizökkentem a gondolkodásból. De közben egyik szemem az úton, nekem egyik szemem mindig az úton. Bármire gondolok, bármit látok is, egyik szemem mindig az úton, a tudatom tiszta. Újabb kanyar, újabb gondolat. Na, ekkor szédült elém, a farkával a kezében.

Úgy elcsaptam, mint a taknyot.

Hát így jártam. Azóta megvolt a tárgyalás, remek ügyvédet fizetett a cég. Le a kalappal, mondom én. A főnökömnek még a kezét is megcsókoltam. Jött az ügyvéd, és bebizonyította, hogy nem hibáztam. Öngyilkosság volt. Az az ember öngyilkos akart lenni. Persze, hallgattam a kutyáról. A gondolataimat se mondtam el a tárgyaláson.

Én nem állítom, hogy én nem hibáztam, de. De igenis biztos, hogy az az ürge meg akart halni. Ekler Ágostnak hívták, Isten nyugtassa. Néha persze gyötrődök: mi van, ha nem figyeltél eléggé, Arni, a kutya miatt? Mi van, ha mégis te vagy a hibás? Mi van, mondom ilyenkor magamnak, ha megszédült. Megállt pisilni, és kiszédült elém, az ember néha megszédül. Hát ilyenkor nem vagyok valami túl jó hangulatban. Tudja, mit csinál a kamionos, mikor lelkiismeret-furdalása van? Scania-bania bűneit, értem?

De félre a tréfát: szerintem, és szerencsére a vizsgálat meg az ügyvéd szerint is, öngyilkosság volt. Én nem tehettem semmit, elém lépett, szó szerint. Hát nem könnyű kiheverni a dolgot, az biztos. De az élet megy tovább, Arni, mondtam magamnak. Te már sírtál eleget, Arni, te már vagy ötvenet sírtál, sírjon most már más is.

Mégse nem ilyen egyszerű a dolog: nagy a teher azóta a kisterhen, értem? Már nem megy úgy a meló, mint régen. Mondta is a főnököm, Arni, ne basszál, mi van veled, szedd össze magad. Mondtam neki, hogy nem megy. Elgondolkozott, és azt mondta, megérti. Aztán egyik nap jött, hogy van ez az izé, az átképzés. Legyek villamosvezető. Mintha villamossal nem lehetne embert ölni, mi. Mindegy: elmegyek rá, rendes volt nagyon, nem utasíthatom vissza. Majd bedolgozunk a városnak, azt mondja. Hátha más lesz. Vagy felvesznek rendes alkalmazottnak, nem ilyen számlázósoknak.

Én elmentem a feleségéhez is, komolyan. Finom, vékony, szemüveges nő, mondta, hogy régebb ő is számlázott. Nagyon elegánsan beszélt, mondtam is neki, hogy öngyilkosság volt. Erre elkezdett sírni. Sírt, mint a záporosó. Azt se tudtam, mit csináljak, csak álltam egyik lábamról a másikra. Aztán mondtam, hogy bocsásson meg Arninak. Erre még jobban zokogott. Integtettem, hogy menjek, menjek onnan, pont mint a filmekben. Eljöttem, de azóta nem jó, nem jó. Jövő hónapban levizsgáló villamosra, abba hagyom a szállítást. Valahogy lesz. A villamos más. És talán csak nem kerülök az utcára.

Vagy ha mégis? Annyi baj legyen. Mielőtt megkaptam ezt a munkát, én lomi-zásból is éltem. Nem szégyeltem, uram. Ezt a felsőt például – fogja meg, milyen jó meleg és puha! – a Király utcában szereztem. Úgy is hívom, hogy The Fruit of the Lomi. (Régen sokat jártam Törökbe, ezért tudok annyi külföldi szót.)

Aki emlékezik: Angelus (Augustibus Augusticus) (∞): Ekler Ágost őrangyala. A baleset idején éppen mással volt elfoglalva. Ezért gyakran lelkiismeret-furdalás gyötri. Földi halandók előtt ismeretlen titkok tudója.

Egy rozoga felhő szélén gubbaszt, minden bizonnyal büntetésképpen
(Állókép: Biblia szőrszálakkal)

Na idefigyeljen: értse már meg, hogy nem tudom megmondani, baleset volt-e, vagy öngyilkosság, mert nem voltam ott! Ezt magyarázom egy félórája! Tényleg nem érti? Most szívat? Mert azt nem ajánlom. Amúgy meg éppen elég bajom volt e miatt az ügy miatt. Jól van, belátom, hibás vagyok én is! De nem annyira, amennyire mondják. Mutasson egyet közülünk, egyet mutasson, csak egyetlenegy, aki olykor nem veszi le tekintetét a védencéről. Kivált akkor, amikor a védencek éppen pisilnek. Most őszintén, maga tanult ember, milyen baja eshet bárkinek pisilés közben? Már persze azon kívül, hogy lehugyozza a magasfeszültséget. Milyen? Semmilyen. Erről beszélek. Na ugye.

...

Jól van, hát akkor magának, de csakis magának elmondom, mi történt... sajnos, nem véletlenül vettem le róla a szemem. Az a helyzet, hogy éppen randevúztam: a csajommal angyalogtam egy földstüttö holdösvényen. Nem volt semmi komoly, mert Angyelina az Istennek sem engedte, hogy a fehér köntöse alá nyúljaljak – de amíg élünk, remélünk, úgyhogy éppen néhány puhítónak szánt, ambroziaillatú csókot váltottunk, amikor elcsapták a szerencsétlent. Nagyon sajnálom...

Hogy az utolsó gondolatai? Igen, megvannak. Tudja, az a rend, hogy az automata feljegyzi a halál előtti utolsó gondolatokat, aztán ezt az őrangyalok megkapják feldolgozásra. Csakhogy apró kavics van a nagyszerűen működő gépezetben: az utolsó gondolatok, elmosódottságuk okán, szintén könnyen elmosódó, puhabelű-ceruzás kézírással készülnek. Technikailag ugyan megoldható lenne a gépelt és nyomtatott utolsógondolat-lajstrom sok háromponttal, kérdőjellel és kihagyással, de akkor éppen az egésznek a lényege, az átmenetiség, a nem-bizonyosság, a lebegtetődés veszne oda. Ezért kapjuk kézírással a listát, és másfél éves desiffráló kurzuson tanuljuk a különböző olvasási technikákat.

Ami még érdekes ebben a dologban, az a gyakori önellentmondás: meglátja, Ágostom utolsó gondolatai ismeretében egyaránt tudnánk az öngyilkosság és a baleset mellé is érveket felsorakoztatni, ha valaki erre kényszerítene. De lássuk az Ursa Majort (a cut-ok az eszméletvesztéseket jelzik):

1. gondolat: „Ha így szirénáznak, akkor tényleg komoly bajom lehet (cut).” Ez, gondolom, nem szorul értelmezésre.

2. gondolat: „Vajon hátrahagytam-e Arinak, hogy a sírkövemre ezt írják: Ne sajnáljatok. Ne pletykáljatok. Felejtsetek el. Kérlek (half-cut).” Nos, ha alaposan

megvizsgáljuk ezt a sort, arra a következtetésre juthatunk, hogy védencem készült a halálra, hiszen hátrahagyásról beszél: feltételezhetjük tehát, hogy öngyilkosságról van szó. Nézzé csak, mi következik a half-cut után (nem számoztam újra, mert láthatóan idetartozik): „Istenem, milyen giccses szöveg. Remélem, nem hagytam hátra semmi ilyesmit (újabb half-cut)”. De mielőtt még egészen belenyugodna abba, kedves uram, hogy öngyilkosság történt, tekintse meg a folytatást: „Hiszen csak baleset volt... (cut)”. Sajnos, ez az utóbbi csak átsuhant az agyán, lehet, hogy hallucináció volt, látja, itt a kézírás is alig olvasható. Én személy szerint tehát kérdőjellel a következőket írtam fel a zárójelentésre, biztos, ami biztos alapon: baleset? Öngyilkosság? Igen, így nehéz lesz belém kötni, haha.

3. gondolat: „Ilyen a halál, bazmeg? Hát ennél még egy másnaposság is rosszabb... (cut).” Ennek alapján azt hiszem, elmondhatjuk, hogy bátor ember volt. Az, hogy ki mennyire fél a haláltól, nem életkor, hanem csakis tapasztalatok és egy kis logikus gondolkodás, no meg persze intelligencia kérdése. Ennek a harmadik gondolatnak a szempontjából talán még azt is megkockáztathatjuk, hogy védencem boldogan, megnyugodva halt meg. De van még egy.

4. gondolat is (már nagyon zavaros, főleg a szám látszik rosszul): „Na, mégsem élek 75 éves koromig... (tényleg alig olvashatóan:) ...ahogy terveztem (final cut).” Ez persze megint nem bizonyít semmit: a számot is inkább a fantáziám, mint a szemem segítségével olvastam ki; tudja, ez a 75 év egy eléggé elfogadható életkorra vonatkozó vágyálom az emberi lények esetében. Az „...ahogy terveztem” ne tévessze meg: annyira halványan írja, hogy tényleg csak a korrekt tájékoztatás kedvéért mondtam el – ebben az esetben a véleményem szent, a hír viszont szabad.

Több gondolat nincs: amit viszont teljes bizonyossággal állíthatok, az az, hogy nem volt sem életlepergés, sem pedig alagút vagy fehér folyosó. Apropó, alagút. Egy másik védencem, Olivér, akire sajnos szintén nem figyeltem eléggé, ittasan egy fának ütközött az anyósa autójával. Szerencsésen túlélte a balesetet, ám mivel az autó totálkáros lett, az anyósa vitte haza egy kölcsönkért kocsival – képzelheti, milyen hangulat uralkodott az utastérben. Ez a derék fiú a balesetet követően tehát a következő üzenetet küldte szét ismerőseinek: „S ne feledd, barátom, a frontális karambol olyan, hogy nincs benne se alagút, se fény, hanem kapsz egy légpárnát a pofádba, és ha talpra állsz, írsz egy négykezes, tájleírás nélküli novellát a zsarukkal, a pisztolyszemű anyósod pedig maximumra tekeri a Mária Rádiót, hogy meggyőzze magát: jó, hogy megmaradtál.” Veretes prózanyelv, emellett pedig tökéletesen összefoglalja a lényegét: nincs se alagút, se fény, tehát az életlepergés és a fehér folyosó hiánya bizonyosságnak tekinthető Ágostunk esetében is.

Kínos, roppant kínos az egész ügy számomra, mert ezek után nehezen hiszi el nekem bárki is, hogy szerettem ezt az embert, és tényleg figyeltem rá. Különösen közel állt a szívemhez, vizsgafeladat volt, tudja, harmadik évben (de ez persze őrangyal-év!) tanuljuk a meg nem értett zseniket, más néven szerencsétleneket, és

én őt húztam ki. Szinte összenőttünk, akárhogy is csóválja a fejét. És eliheti nekem: ez az ember bizony alaposan szerencsétlen volt. Már a születésekor olyan *ügyesen* forgolódott a még el sem kezdődött földi életében, hogy kétszer tekeredett a nyakára a köldökszínór. Alig tudtuk lehámozni róla, szegény gyermek már egészen kék volt.

(Közben: KÖLDÖKZSINÓR, hangja: Én aztán tényleg nem akartam rátekeredni a nyakára, kérem, ő mind forgolódott és ügyködött. Kérdeztem is tőle, mit csinálsz, fiam, mire azt mondta, helyezkedik. És egyszer csak azon vettem észre magam, hogy ott vagyok a nyakán. *(fontoskodva)* Amúgy pedig szilárd meggyőződésem, hogy az eset öngyilkosság volt.)

Hát igen... mindig helyezkedett a szerencsétlen: például képzelje, de ezt szigorúan csak magának árulom el, közepesnél gyengébben sikerült művészi karrierje (mert természetesen a megélhetésért végzett giccsképfestést nem számítjuk sem a művészetbe, sem a karrierbe) termékeinek (a három nagy igénnyel megfestett képnek) legfontosabb kritikusa ő maga volt. Ugyanis miután felmérte, hogy bizalmaskodó és alázatos barátkozások nélkül nincs lehetősége előrejutni a szakmában, ettől viszont frásza volt, kiállítás-kritikákat kezdett írni, természetesen álnéven. De mindezt még jóval azelőtt, hogy festményeit kiállította volna! Mint azt az olvasók is látni fogják, jó tollú gyerek volt, így a szaklapok szerkesztői hamar megszerették, és – élete talán egyetlen sikere – kritikusként egészen szép hírnévre tett szert. Egyre többször kérték ki a véleményét (mármint Mánolioszt, mert ez volt a választott kritikusi álneve), még csak nem is sejtve, hogy a név mögött egy szépfestői pályára készülő, vérben forgó tekintetű és ecsetű fiatalember rejtőzik. Valóságos szaktekintély lett belőle (noha csak levélben érintkezett mindenkivel), úgyhogy amikor Ekler Ágost néven kirúgtatott a festészeti porondra, a szakma Mánoliosz szavát is várta, hogy az ifjú művészt a palettán a neki kijáró helyre felrakhassa. És Mánoliosz nem váratott sokáig magára: visszafogott, de melegsavú ajánlást írt Ekler Ágost három kiállított képéről, úgyhogy az út megnyílni látszott előtte a magas művészet irányába. (Kár, hogy nem sokkal ezután mind Mánolioszt, mind pedig Ágostot elütötte egy kisteherautó pisilés közben.) Annyira *ügyesen* titkolta, hogy ő Mánoliosz is, hogy még a felesége sem sejtette. Csak magában mondogatta olykor, hogy: „Ha a népek tudnák, mennyi ócskaságról kellett jól írnom ahhoz, hogy végre felfedezhessem magamban a zsenialitást, sírva futnának ki a világból.”

Ilyen ember volt az én Ágostom... nem volt egy makulátlan jellem, de ugyan ki az? Például emlékszem, egyszer látott egy embert a földön feküdni, és arra gondolt, hogy felsegíti; aztán mégsem segítette fel, mert félt, hogy piszkos lesz a ruhája. De legalább volt kínzó lelkiismeret-furdalása utána, igaz, ezt azzal enyhítette, hogy majd csak felsegíti valaki más... Ilyen volt, jó volt, az enyém volt, megszoktam, megszerettem. Idén a *carpe diemeseket* vesszük, és már előre izgulok,

hogy kit kapok. Biztos valami hülye picsát – kemény vizsgaidőszakra számíthatok, azt hiszem: kiváltképp Ágost után.

Ágost, Ágost! Megérdemelte, hogy szép és gyors halált haljon.

Persze, ha ott vagyok, még most is élhetne, amit szintén megérdemelt volna.

Aki emlékezik: Nagy Stefi (29) – örömlány, akihez Ekler Ágost gyakran ellátogatott papírszagú felesége mellől. Hetérikusan olvasott. Aranyos és cuki nő, a könyvből mindenki szeretné megdugni, talán Auréliát kivéve.

Hello Kittys fehérneműt vasal
(Állókép: állóképpé merevedés)

Szia, cica, sajnos most sem tudok több időt szánni rád, mert jönnek hozzám nemsokára, de azért összeszedtem neked néhány emléket. Tisztára aranyos fickó volt ez az Ágost, nagyon bírtam a búráját. Legszívesebben a megismerkedésünkre emlékszem, azt gyakran el is mesélem mindenkinek, akit érdekel. Szemben azzal, hogy mondjuk hogyan szeretkezett, mert az ilyesmi szakmai titok, és még kínvallatásra sem szabad elmondani. Arról kérdezd inkább a feleségét, hihihi.

Karrierem elején még én is az út szélén álltam, de aztán megvettem ezt a lakást, és azóta könnyebb, sokkal könnyebb... elég rövid idő alatt bele lehet fásulni az álldogálásba, de én igyekeztem ezt is vidáman csinálni.

Hideg nap volt és nagyon fázott a szegény madárka. Egyszer csak látom, hogy jön egy kocsí, gyorsan kiteszem hát a combot meg a hüvelykujjat, ahogy kell. Örömmel konstatom, hogy jelez és lehúz, na, gondolom, éppen ideje, mert már kezdtem megfagyni – most meg jön ez a cuki, meleg Toyota, tessék, hepiend. Kinyitom az ajtót, köszönök, egy jelentéktelen külsejű pasas ül benne, de milyen legyen, más nem jár erre, látom, hogy inti, szálljak be. Van, ugye, aki így szereti, az okos lány pedig nem tiltakozik, sőt, örömmel, gondolom, úgyhogy behuppanok. A fickó elég réveteg.

– Hát... hová menjünk? – kérdezi.

– Ahová ön szeretné – mondom, ahogy egy jól nevelt lányhoz illik, aztán meg első alkalommal mindenkit önözök.

– De mégis – folytatja – hová szeretne menni?

Ezen egy kicsit meglepődök, mert az ilyesmit ritkán bízzák a lányokra, de nem esek ki a szerepből, mondom neki, hogy:

– Hát ahová ön – és hunyorítok is, hogy vegye már észre magát. – Ahol önnek megfelel. Nekem mindegy.

Rám néz, látom az arcán, hogy nem érti:

– De hol lakik?

Aha, gondolom, szóval otthon szeretné. Nem szívesen viszek haza senkit, mert a lakótársam nem örül neki, de gondolom, egye fene, menjünk, addig is legalább a meleg kocsiiban ülök, úgyhogy megmondom neki a címet.

Elindulunk, megyünk nagy csendben, elég kínos, de legalább meleg van.

– Aztán... – kérdezi, hogy mondjon valamit – régóta vár?

Nem egészen értem a kérdést, de tisztességgel válaszolok:

– Kisebb-nagyobb megszakításokkal reggel óta.

– Azt a mindenit! – méltatlankodik. – És senki sem állt meg?

– Megállni éppenséggel megálltak... de aztán mentek is tovább – furcsán szemérmes leszek ettől az embertől.

– Szemét népek ezek az autósok – mondja együttérzőn.

– Azok – hagyom rá, mert tudom, hogy ezt szeretik a vendégek.

– Félnék a stopposoktól – teszi hozzá magyarázólag.

Ekkor esik le, hogy stopposnak nézett. Alaposan feléje kell fordulnom, hogy szemügyre vegyem, mert ritkán látok ilyen ártatlan balfácánt. Hol él ez?

– Mit néz? – kérdezi.

– Önt – mondom – mert ön olyan jó. (Ekkor még így fejeztem ki magam.)

– Tessék? – kérdezi, nekem meg olyan jókedvem kerekedik, hogy nyерíteni tudnék.

El is határozom, hogy felviszem magamhoz, hadd hulljon le szeméről a hályog.

– Akkor feljön? – kérdezem, mikor megáll a házunk előtt.

Most néz rám először alaposan, és végre megérti, miről van szó. Elpirul, hebegni kezd, és azt dadogja, hogy nicsak, meg hogy ki hitte volna, majd gyorsan azt is, hogy ő persze az elejétől fogva tudta, mi a helyzet, csak a hülye nagybátyja miatt az a perverziója, hogy a lány legyen ártatlan, meg hogy ő játszani akart – de én csak nevetek rajta. Meg tudnám enni, úgyhogy megsimogatom a fejét, felviszem, és tiszta ingyen az övé leszek. Hát így történt.

Aztán jó barátok lettünk, mégpedig annyira jók, hogy rendszeres vendégem lett, sőt, Karcsi bácsit is ő küldte hozzám, mint jó baráthoz (és rokonhoz) illik.

Csupán egy dolgot utáltam vele kapcsolatban: amikor elhozta a festményeit, és azokat mutogatta. Igyekeztem érdeklődő arcot vágni, de sajnos tőlem olyan messze áll a festészet, mint az apácázárda. Ágost azonban ebben az egyben nem ismert tréfát.

Egyszer mondtam neki, hogy ne tegye, semmi szükség erre, én nem értek hozzá, plusz itt tiszta dolgok vannak: fizet, van akció, nem fizet, nincs. Azóta rájöttem, hogy buta voltam, és nem tudtam, hogy a mutogatás, a panaszkodás meghallgatása és a beszélgetés sokszor magánál az aktusnál is fontosabb. Persze, nem lehetett eltántorítani, olyannyira nem, hogy végül három képet is festett rólam, mindegyiket egyetlenegy példányban, csak nekem: az első volt *A tündéri Niobé*, a második *A gyönyörű Vénusz*, a harmadik *Az isteni Gaza*. Tessék, nézd

meg őket nyugodtan. Ezeket szeretem, mert rólam szólnak, de például az *Itt szoptok, gecik!*-et többször is elhozta, hogy megdicsérjem, én viszont rosszul voltam tőle.

Előtte elsírta, hogy a felesége meggyalázta ezt a képét, meg hogy megkér engem, mondjam meg az őszinte véleményemet. Na Stefikém, gondoltam, itt csak dicsérni szabad, úgyhogy leültem a fotelba, és mondtam, készen állok a művészet élvezésére és befogadására. Gyanakodva méregetett, de aztán a hiúság legyőzte a gyanakvását, és leleplezte előttem a festményt.

Szerencsére jól tudok az arcizmaimnak parancsolni, mert a kép borzalmas volt: hirtelen teljes mértékben egyetértettem a feleségével, pedig ugye, abból élek, hogy csomó szempontból nem értek egyet velük. Tudtam azonban, hogy nem járhatok el az övéhez hasonló őszinteséggel.

Ezért megmondtam neki, hogy csodálatosnak találom a képet, majd gondoltam, hogy na, akkor térjünk a tárgyra. De úgy látszik, ennél többet várt, mert továbbra is csak állt a festmény mellett, és tekintetéből spriccelt a könyörgés egy kis dicséret-alamiznáért.

Mondtam tehát, hogy én még életemben ilyen szép képet nem láttam. Ez már hatott, büszkén kihúzta magát, és magyarázott valamit a motívumokról, hogy így meg úgy, meg a technikáról, én meg közben mérgeződtem, amiért hiába osztom be előre gondosan a napomat, hogy mindenkire jusson időm, ez most itt mindent összekuszál.

Közben ő befejezte a magyarázatot, és várt. Mondom magamnak, mit vár ez, hát még kész sincsen a kép – most omoljak elé, vagy mi? Eléomlottam, de már elég idegesen, mert szerintem éppen eleget dicsértem. Mondom neki, hogy biztosan nagy siker lesz – bólogat, hol a képre, hol meg rám néz, és tovább bátorít. Sajnos, akkoriban még nem olvastam szinte semmit, úgyhogy arra, hogy ugyanazt többször is elmondjam, nem volt elegendő a szókincsem. De azért kifacsartam magamból még annyit, hogy nem is tudja, mit festett. Ez tetszett neki, úgyhogy tovább várt. Éreztem, hogy felállok, és a vasalóval agyonverem a rohadékot. Ehhez képest a szopás, de még az anál is valóságos felüdülés. Mondtam neki, hogy az eszem megáll, mekkora mű. De ő nem tette el a rohadt képet, továbbra sem tette el, csak várt, nyilván elismerő szózatra.

– Nem tudok mást mondani, Ágostkám, minden elismerő szóból kifogytam – nyögtem ki végül, ám erre megsértődött, ordibált valamit arról, hogy az összes nő kurva és idióta, majd elrohant... nekem meg volt negyedórám a következő kliensig, arról nem is beszélve, hogy nem fizetett, merthogy ő akkora zseni.

De most már sajnos menned kell. Ketten jönnek, tényleg, de hiszen kollégáid... nem, nem lesz szex, ezek a verseiket hozzák, és attól tartok, hogy fel is fogják olvasni. Nekem meg dicsérni kell őket: szerencsére ez már nem okoz gondot. Na pá.